

1. Fantastisch kamp en slecht nieuws

'Tot morgen!' roepen Juul en Fien, terwijl ze op hun fiets springen.

'Doeidoei!' Zo snel mogelijk ren ik over het plein naar huis. In mijn hand houd ik de langverwachte brief vast. Over een paar weken ga ik met mijn klas op kamp! Ik heb er superveel zin in en kan niet wachten om de brief aan mama te laten lezen. Meester

Hans liet vanmiddag een foto zien van de kampeerboerderij waar we gaan logeren en dat zag er reuzegezellig uit. Ik ruk de deur open, hang vlug mijn jas op en schop mijn schoenen uit.

'Je raadt nooit wat ik mee heb', roep ik al voordat ik de keuken inloop, maar meteen stop ik met praten. Papa en mama zitten somber en stil aan de tafel, met een heleboel papieren voor hen. Ik schrik van hun verdrietige gezichten.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik verbaasd. Met een vervelend gevoel in mijn buik ga ik aan de tafel zitten.

Mama geeft me een kus. ‘Ha Saar, fijn dat je er weer bent.’ Ze schenkt een kop thee voor me in.

Papa blijft maar met zijn lepeltje in zijn koffie roeren. ‘We hebben een paar hoge rekeningen gekregen voor de reparaties aan het huis’, legt hij uit. ‘We weten eerlijk gezegd niet hoe we nu alles moeten betalen’, zucht hij. ‘Vooral omdat ik nog geen nieuwe baan heb gevonden.’

Dan kijkt hij me aan en zegt: ‘Ik ben bang dat we nóg zuiniger moeten gaan leven, Saar, maar maak jij je nou maar niet druk.’ Hij klopt zachtjes op mijn rug. ‘Ik vind vast snel werk.’

Ik slik. Hoe kan ik me nu geen zorgen maken, als ik hun ernstige gezichten zie en aan alles voel dat dit niet goed is? ‘Wat wilde jij graag vertellen?’ vraagt mama. ‘Je kwam zo enthousiast binnen.’

‘O, niets hoor.’ Zachtjes frommel ik de brief in elkaar onder de tafel.

Als ik even later op mijn bed zit, rollen de tranen over mijn wangen. Het is allemaal zo oneerlijk! Snikkend verscheur ik de brief in kleine stukjes. Hoe kan ik papa en mama nu om zestig euro vragen?

‘Wat is er met jou?’ vraagt mijn broer verbaasd als hij om het hoekje van mijn kamerdeur gluurt. ‘Zit je nu te huilen?’

‘Het gaat om papa’, snif ik. ‘Hij vertelde net dat ze veel rekeningen moeten betalen.’

Abel knikt en ploft op mijn bed. ‘Zo balen dat hij plotse-
ling is ontslagen bij het kantoor. Hij werkte er nog maar
net. Ik hoop echt dat hij snel weer werk vindt.’ Hij wijst
naar de stukjes papier. ‘Wat ligt daar?’

‘Een brief van school over het kamp, maar dat wordt na-
tuurlijk niks met al die extra kosten’, mopper ik. ‘Ik had
mij er zo op verheugd om er samen met mijn vriendinnen
naartoe te gaan. Wat een ramp!’

‘Kom op!’ zegt mijn broer opbeurend. ‘Dan probeer je toch
zelf iets te bedenken om geld te verdienen! Jij hebt altijd
plannen genoeg.’

Daar heeft hij gelijk in, maar gaat het lukken om een op-
lossing te verzinnen voor zo’n groot probleem?